

De Poolster

Een verhaal van Christian Deterink

Dion had nooit geweten dat de sterren 's nachts zo fel konden schijnen. Het duinpad waarover hij nu al een klein uur had gelopen, werd alleen verlicht door de sterren en aan dat licht had hij voldoende. Hij realiseerde zich dat hij normaliter nauwelijks bewust van hun aanwezigheid. Waarom zou hij ook? Hij was een stadsmens en had altijd licht om zich heen; dag en nacht. En dat was waarom de sterren zich pas nu aan hem opdrongen, nu er echt geen enkel ander licht in zijn omgeving aanwezig was.

Dion keek omhoog terwijl hij verder sjokte. De sterren leken volledig lukraak over de hemel te zijn verspreid, alsof een godheid ze per ongeluk had laten vallen en ze alle kanten op waren gevallen. Dion bedacht zich dat de mensen die hier vroeger, eeuwen geleden, sterrenbeelden in hadden ontdekt, wel heel veel fantasie moesten hebben gehad... Ach, dat was ook een volledig andere tijd; toen had men ook gewoon niets beters te doen dan wat omhoog staren. De moderne mens had daar helemaal geen tijd meer voor!

Maar toch was hij opeens benieuwd of hij zelf in staat zou zijn bijvoorbeeld 'Grote Beer' of zo te herkennen. Er viel hem in dat hij een sterrenkaart kon opvragen op zijn iCon. Maar met een steek van spijt beseftte hij meteen dat dat natuurlijk niet kon. Die was hem namelijk afgenomen! Het was ongelooflijk maar waar: zijn persoonlijke heilige graal, de superieure 'i-Console' van Apple, die überhaupt nog maar een half jaar uit was, was namelijk een uur of wat geleden gepikt. Gestolen! Net als al zijn auto...

Hij herinnerde zich haarfijn hoe die vreselijke vent, die zichzelf had geïntroduceerd als Willem, heel pedant de iCon uit zijn jaszak had gevist. "Die nemen we ook mee, met je permissie", had hij zelfs nog gemeend te moeten zeggen. En toen was die Willem in zijn -Dion's!- auto gestapt en weggereden, gevolgd door zijn handlanger in het grijze bestelbusje waarin ze hem hadden zitten opwachten. En hem? Hem hadden ze gewoon achtergelaten midden in dit door God verlaten duingebied...

★

En dat terwijl de avond nog zo gewoontjes was begonnen...

★

Het portier van zijn auto opende zich automatisch toen hij tot op drie meter genaderd was. Dion zwaaide nog even naar een collega verderop in de parkeergarage, die de werkdag er ook op had zitten, en slingerde zijn aktentas richting de rijdersstoel. Daarna stapte hij in en liet zich met een zucht zakken achter het stuur. Meteen sloot het portier zich weer automatisch. Op hetzelfde moment kwam de console in het dashboard tot leven.

"Aegon, Thuis", zei Dion. Het navigatiesysteem had hem verstaan en de route al ingeladen. De motor startte vrijwel geruisloos en even later kwam de auto in beweging.

Dion bewoog de leuning naar achteren en rekte zich behaaglijk uit. Op hetzelfde moment

masseerde hij zijn ogen met zijn vingers. God, wat was het weer een drukke dag geweest! De juridische details van een ingewikkelde aanbesteding hadden het grootste deel van zijn tijd gekost.

“Aegon, stoel-massage”, zei hij, “Warm.”

Vrijwel meteen zette het mechaniek zichzelf in werking dat zijn rug en schouders bewerkte. Dion kreunde en opende zijn ogen. Zijn auto had inmiddels de parkeergarage verlaten en zich in de rij met andere forenzen gevoegd die zich langzaam naar de oprit van de snelweg bewoog. Het begon alweer donker te worden buiten, merkte hij.

Hij pakte zijn iCon uit zijn jaszak en was vervolgens de eerste twintig minuten druk met het bijhouden van zijn social media. Daarna maakte hij contact met zijn huis-app en zorgde ervoor dat als hij thuis zou komen het een aangename 19,5 graden zou zijn, er een opgewarmde maaltijd in de magnetron voor hem klaar zou staan (Kip Korma, zijn favoriet!) en de verlichting in de juiste gedimde instelling stond.

Hierna keek hij weer op, in de verwachting dat hij inmiddels allang op de snelweg zou zijn, alweer bijna halverwege thuis. Maar tot zijn verbazing bevond hij zich op een provinciale weg. Hij keek om zich heen en herkende niets van de omgeving. Dit was duidelijk niet de normale route richting huis!

Op zijn iCon opende hij de navigatie-app. Met enkele klikken werd bevestigd dat de bestemming ‘Thuis’ was ingesteld. Dat was merkwaardig! Het duurde even voor hij besepte dat er misschien een stremming op de snelweg was. Dit moest dan de snelste route, die was herberekend door het systeem. Hij ontspande zich. Niets aan de hand, alleen blijkbaar een vette file... Hoe kon het ook: het systeem wist het altijd beter, daarvan was hij allang overtuigd...

Dion's aandacht werd al snel weer getrokken door zijn iCon en hij raakte verzeild in enkele conversaties in enkele groepen. Daarna meldde Vesper zich, zijn recente lange-afstands-relatie. Hij maakte een selfie, babbelde wat meer haar en zo verstreek de tijd.

Toen hij weer opkeek verwachtte hij inmiddels bijna thuis te zijn. Maar tot zijn grote verbazing bevond zijn auto zich nu op een nog smallere weg. Hij keek om zich heen, maar overal was het donker. In de verte waren enkele lichtjes zichtbaar, maar er was geen andere verkeer in de buurt.

“Wat de....?”, bracht hij verbaasd uit.

“Pardon, ik begrijp je vraag niet”, zei Aegon, zoals hij zijn virtuele assistent had genoemd, naar de Targaryen-telg uit zijn favoriete Game of Thrones spin-off natuurlijk.

“Aegon, waar ben ik?”, vroeg hij op een hoge toon.

Het scherm van zijn iCon vertoonde meteen een kaart met in het midden een rood stipje. Tot zijn verbijstering bevond hij zich al ergens ten noordwesten van Alkmaar! En dat terwijl zijn woon-werk route tussen Haarlem en Purmerend lag.

“Wat is mijn route?”

“Je route is naar ‘thuis’”, antwoordde Aegon.

“Thuis?”, bracht Dion verbijsterd uit.

“Pardon, ik begrijp je vraag niet.”

“Aegon, wat is thuis?”

Prompt werd zijn echte thuisadres in Purmerend genoemd.

“Wat? Hoe kan dat?”

“Pardon, ik begrijp je vraag niet.”

“Aegon, stel opnieuw de route in naar thuis.”

“Ik kan niet voldoen aan die opdracht.”

“Wat? Waarom niet?”

“Pardon, ik begrijp je vraag niet.”

Dion moest zich bedwingen om er geen ronkende vloek uit te gooien. Hij dwong zichzelf tot kalmte en zei: “Wijzig route naar Purmerend”, zei hij.

“Ik kan niet voldoen aan die opdracht.”

“En waarom godverdomme niet?”, bracht hij woedend uit. Hij keek om zich heen; het leek wel alsof hij zich steeds meer in onbewoond gebied begaf. Wat gebeurde hier? Het leek erop dat zijn navigatie van slag was! Hij besepte dat er niets anders op zat; hij moest terugvallen op de handmatige bediening!

“Aegon, eindig stoelmassage”, zei hij snel. Hij bracht de leuning weer terug in de rechte stand en legde zijn handen op het stuur. Hij bedacht zich het tijden geleden was dat hij de auto nog zelf had bediend en betrapte zich erop dat hij echt moest nadenken hoe dat ook alweer werkte. Gaspedaal, rem, stuur... Hij had eigenlijk geen idee of hij het nog kon. Maar hij verzekerde zichzelf dat het moest lukken! Gelukkig hoefde hij niet te schakelen, zoals men in vroeger tijden schijnbaar nog gedaan had; de barbaren...

Hij praatte zichzelf moed in en zei ten slotte: “Ga over op handmatige bediening.”

Dion zette zich schrap voor de overgang en concentreerde zich op de lege weg voor hem. Het duurde echter seconden en er gebeurde niets. Tot hij uiteindelijk hoorde: “Ik kan niet voldoen aan die opdracht.”

Het duurde even voor die boodschap bij hem in zonk. Hij voelde zich nu echt kwaad worden en bracht woedend uit: “Aegon, waarom niet?”

“Pardon, ik begrijp je vraag niet.”

“Aegon, stop de auto!”, brulde Dion opeens woedend.

“Ik kan niet voldoen aan die opdracht”, klonk er meteen.

Dion brulde het uit en sloeg op zijn stuur. Dit was te gek voor woorden: hij kon opeens niets meer met zijn auto. Er viel hem iets in en hij pakte de grendel van zijn portier. Als hij het portier opende zou de auto om veiligheidsredenen meteen stoppen, wist hij. Dan moest het maar zo!

Maar de grendel zat vast, bleek toen hij eraan trok. Het portier leek van binnen op slot te zitten.

“Aegon, open portier”, gromde hij. Maar hij kreeg het bekende antwoord.

“Dit is toch te bizar!”, gromde Dion, terwijl hij machteloos aan de grendel bleef trekken. Hij voelde zich opeens een gevangene in zijn eigen auto. Alsof het ding een eigen willetje had gekregen...

Dion voelde de auto opeens afremmen en heel even had hij de hoop dat het ding alsof zou

stoppen. Maar dat gebeurde niet; want in plaats daarvan draaide de auto een zijweggetje in. Een zandpad dat recht de donkere bossen in leek te lopen.

“Wat de fuck”, bracht hij verbijsterd uit. Voor het eerst begon hij zich bang te voelen. Met handen die een beetje trilden pakte hij zijn iCon. De hoogste tijd om een hulplijn in te schakelen! Hij opende de bell-applicatie, wat door het gehobbel van de auto nog niet zo makkelijk was en koos het nummer van Vesper. Die goeie ouwe Vesper, zij zou wel raad weten! Ze zou erg verbaasd zijn dat hij haar belde, maar goed, dat zij dan maar zo...

Maar weer gebeurde er iets gekks: de app werd afgesloten. Dion probeerde het nog een keer en weer gebeurde hetzelfde. Het leek wel alsof opeens helemaal niets het meer deed! Hij opende opnieuw de app en koos nu het alarmnummer. 112. Hij had het nog nooit gebeld, maar inmiddels leek hij voldoende reden te hebben.

Weer niets! Hij kwam weer onverrichterzake in het hoofdmenu uit. Dion slaakte een ronkende vloek.

“Pardon, ik begrijp je vraag niet”, klonk Aegon weer, op dezelfde vlakke toon als altijd, alsof dit allemaal niet gebeurde.

Dion ergerde zich opeens enorm aan haar stem en brulde: “Kop dicht!”

Inderdaad hield Aegon zich nu stil, bijna alsof hij een beetje verontwaardigd was door Dion's uitbrander. Maar dat was natuurlijk onzin. Dion keek door de ruiten en zag alleen maar duisternis om zich heen. De buitenwereld werd zelfs niet verlicht door de koplampen van zijn eigen auto, want die stonden uit. Nog iets dat hij vast niet kon aanpassen. Hij merkte tot zijn verbazing dat de angst inmiddels vat op hem had genomen en het bloed deed kloppen in zijn hals. Zijn gedachten gingen alle kanten op: wat kon hij nog doen? Hij leek volledig machteloos! Hij voelde zich opeens heel boos worden.

“Aegon?”, vroeg hij tussen zijn tanden door.

“Waarmee kan ik je van dienst zijn?”, vroeg Aegon vreemd vormelijk.

“Go fuck yourself!”

Het antwoord bleef uit.

★

Niet heel veel kwam de auto plotsklaps midden op het zandpad tot stilstand. Pas na enige momenten merkte Dion op dat vlakbij een grijs bestelbusje geparkeerd stond. Opeens zwiepte zijn portier open en Dion stapte beduusd uit, in een automatische zijn iCon mee grissend. Hij merkte dat op hetzelfde moment iemand uit het busje tevoorschijn kwam. Het was een voor hem onbekende man in donkere kleding.

“Goedenavond”, zei die terwijl die met uitgestrekte arm op hem af kwam, alsof hij een goede zakenrelatie was, “Mijn naam is Willem.”

Dion wist even niet wat hij moest uitbrengen. Ten slotte haperde hij: “He-heb jij... mijn navigatie, het systeem ge... eh...”

“Gehackt? Bedoel je dat?”

Dion knikte heftig.

“Ik hou niet zo van de term ‘hacken’”, deelde Willem op conversatie-toon mee, “het klinkt zo

weinig fijnzinnig, vind je ook niet?"

Dion bewoog met zijn kaken, maar wist niets uit te brengen.

Willem klapte zijn handen tegen elkaar: "Maar laten we niet verzanden in een semantische discussie..."

"En.. en nu?", wist Dion uit te brengen.

"Nu nemen je auto mee", deelde Willem op een volstrekt zakelijke toon mee, "Mag ik aannemen dat je geen scene gaat schoppen?"

In het licht van alleen de sterren zag Dion hoe Willem een wenk maakte richting zijn kompaan, die inmiddels ook was uitgestapt. Deze hield een pistool voor zijn borst, bijna alsof hij ermee poseerde. Dion slaakte tot zijn schaamte een gillette van angst.

"Koest maar", had Willem vriendelijk gezegd, hem een klopje op de schouder gevend.

"Ma-maar hoe?", bracht Dion uit.

Willem glimlachte vaderlijk, "We hebben niet meer verstoord dan nodig. Ik verzeker je, als je thuis komt, staat je Kip Korma dampend klaar!"

Hij voelde zich misselijk worden in het besef dat ze alles leken te weten.

★

Dion staaarde nog steeds omhoog naar de hemel, terwijl hij verder liep. Hij had het gevoel dat hij richting het oosten moest, weg van de zee, om weer in de bewoonde wereld te komen. Maar alleen, waar was dat?

Er viel hem opeens in dat in zijn scouting-groepje, jaren geleden, was gezegd dat je je altijd kon oriënteren op een bijzondere felle ster die... wat was het, het noorden aangaf? Hoe heette die ook alweer?

Wederom zakte zijn hand weer af naar de broekzak, waar hij normaliter zijn iCon bij zich droeg. Maar dat was voordat Willem, als die echt zo heette, bij wijze van laatste afscheid, dus ook zijn geliefde gadget had afgepakt. Waarna ze hem zonder enig medelijden hadden achtergelaten, helemaal alleen en hulpeloos...

Alweer keek hij omhoog naar de sterren en opeens viel het hem in dat hij de Poolster moest zoeken. Zo heette die! En die gaf natuurlijk het noorden aan; ten noorden van Nederland lag immers de Noordpool nietwaar?

Hij hield in op een kruising en zocht de sterrenhemel af. Tot hij een ster aan het firmament had gevonden die wat feller leek te schijnen dan de rest. Zou dat hem zijn? De Poolster? Hij besloot het er maar op te wagen. Maar hij wist ook zeker dat als hij eenmaal weer thuis was gekomen, het wilde weten. Zeker wilde weten. En nooit meer vergeten. Zodat hij nooit meer volledig aan zijn gadgets was overgeleverd als hem zoiets overkwam.

Dat; en hij wilde zichzelf weer goed leren rijden!

En met dat besluit hield hij de Poolster, als die het was, links van hem en begon opnieuw te lopen...

★